

Angela Gheorghiu și Ștefan Pop, strălucitori în „Boema” la Torre del Lago

(Costin Popa – 21 august 2019)

În locurile pucciniene având drept epicentru vila – mausoleu a maestrului, pe malul lacului Massaciuccoli, Gran Teatro all'aperto Giacomo Puccini a găzduit sub înaltul patronaj al Președintelui Republicii Italiene cea de-a 65-a ediție a Festivalului Puccini, în care s-au reprezentat în perioada iulie-august operele „Fata din Far West”, „Turandot”, „Boema”, „M-me Butterfly”, „Tosca”, „Le Villi”.

Aveam să văd trei spectacole, suficiente pentru a-mi face o impresie despre audiția foarte bună, fără ajutor electronic, în arena de peste 3100 de locuri, despre inerentele condiții de umiditate din proximitatea lacului, o provocare pentru cântăreți, instrumentiști și... public, despre amenințările de ploaie. Aveam să constat că tradiționalul în montări este la el acasă în Festivalul Puccini, desigur cu unele derapaje-șoc, cum a fost în producția cu „M-me Butterfly”.

Dar, să încep cu... începutul. Spectacolul cu „Boema” a stat sub semnul unor excepționali artiști români – un superstar al liricii mondiale, soprana Angela Gheorghiu și un june tenor în plină afirmare consolidată, Ștefan Pop.

Angela Gheorghiu

Pentru Angela Gheorghiu, rolul Mimì este unul dintre emblemele unei cariere de referință, ajunsă la zenit, în care – de decenii – darurile native sunt evidențiate cu prisosință conving, seduc, cuceresc. Este glasul extins și omogen, de culoare senzuală, capabil de imagini diverse, de la misterul clar-obscurilor la strălucirea stelară. După care vine cântul, în care vocea se mlădiază în infinite expresii, cu inflexiuni și undiri ce înzestreză frazele muzicale cu înrâuriri venite din emoționalitatea profundă generată de artistă și indusă auditoriului.

Prima arie, „Sì. Mi chiamano Mimì”, a avut candoare, delicatețe, sinceritate, cu expansiuni solare și diminuendo-uri până la pianissime pe fir de voce. Cum se putea ca Rodolfo, chiar dacă nu avea fire poetică, să nu fi fost vrăjit?

„Chimia” dintre cei doi – îmi displace termenul des uzitat astăzi, găsindu-l prea „științific” – a fost de fapt magia iubirii născându-se la prima atingere de mână, la prima evocare a pasiunii cu care tânăra întâmpina natura, o împletire de rememorări în dulci sunete.

Ștefan Pop,
Angela Gheorghiu

Până la acest duo final de prim act, Ștefan Pop își cântase aria „Che gelida manina” ca o narațiune afectuoasă, încununată de un Do natural acut sosit pe aripi inspiratoare, chiar mai mult decât spinte.

Actul secund a relevat din nou legato-ul impecabil de cursiv al sopranei, în timp ce într-al treilea, cu sonorități de catifea, a comunicat o intensă trăire (duetul cu Marcello), continuată în aria „Donde lieta usci”, cântată cu rafinament suav, adus în sunet exact din străfundurile spiritului. Pildă de măiestrie. Emoția adâncă a înveșmântat și duetul cu Rodolfo, încheietor de act.

În finalul operii, Angela Gheorghiu a mers pe exprimarea aceleiași sensibilități, pe sonorități aerate ca un zefir, desăvârșind conturul unei Mimì impresionante prin calmul cu care și-a așteptat sfârșitul, prin amintirile clipelor fericite („Mi chiamano Mimì”). Magia a funcționat.

Cu expresivitate, cu linie mai omogenă de frază muzicală, Ștefan Pop a cântat ultimele trei acte cu modelări atente de desene melodice, dintre care remarcile merg către „Mimì è una civetta”, către alternanțele între mezzevoci și sunete avântate rostite într-un bine cumpănit „piangendo appassionato”, către tulburătorul final de act III, „... alla stacion dei fior!”

Angela Gheorghiu – Ștefan Pop, un cuplu de aur pentru „Boema” pucciniană.

Scenă din actul al IV-lea

Partenerii direcți ai celor doi au fost baritonii Pierluigi Dilengite (Marcello cu inegalități de emisie vocală, sunete „deschise”, acute excesiv vibrante, detimbrări sau volum insuficient în declamația „Gioventù mia...”) și Daniele Caputo (bun Schaunard), basul Davide Mura (Colline cu lectură liniștită, interiorizată, a ariei „Vecchia zimarra”), soprana Elisabetta Zizzo (Musetta fâșneată, cu un final nu foarte concentrat de sunet al valsului „Quando me'n vo”).

În alte roluri au cântat Claudio Ottino (Benoît), Alessandro Ceccarini (Alcindoro), Marco Voleri (Parpignol), Francesco Lombardi (Sergentul), Samuele Giannoni (Vameșul).

Bagheta a revenit letonului Mărtiș Ozoliņš la pupitrul Orchestrei, Corului (dirijor Roberto Ardigò) și Corului de Copii (dirijor Viviana Apicella) ale Festivalului Puccini. Un șef de orchestră experimentat în lecturile portativelor pucciniene, conferind tempi largi de atmosferă în momentele de singurătate ale celor doi îndrăgostiți. Pentru actul al doilea, pulsația de la Café Momus a fost bine redată.

Echipa de producție a fost compusă din Alfonso Signorini (regizor), Leila Fteita (decor, costume), Valerio Alfieri (lumini).

* (FOTO @lorenzo.montanelli per festival puccini)